

Funktionen	Mögliche Aufgaben
15. Ausbildung des Personals	<ul style="list-style-type: none"> - Grundausbildung (Feuerwehrmann und/oder Krankenwagenfahrer): Eingliederung der Praktikanten - Begleitung der Ausbildung - Überprüfung des Tagebuchs der Ausbildungen - Weiterbildung (Feuerwehrmann und/oder Krankenwagenfahrer): Gewährleistung der grundlegenden Anpassungsfortbildungen und der obligatorischen Anpassungsfortbildungen, Durchführung der Übungen, Bewertung der Kompetenzen und Aufrechterhaltung der bisher erworbenen Kenntnisse, Aufarbeitung von Wissenslücken usw.) - Ausbildung der spezialisierten Teams - Feedback über Erfahrungen - Übungen - Kontrolle der Kompetenzen - Ausbildung während der Praktika - Ausbildung der Ausbilder - Verwaltung und Erstellung der Kurse - Ausarbeitung der Einsatzverfahren - Identifizierung des für die Ausbildungen notwendigen Lehrmaterials - Erstellung des Ausbildungsplans der Zone und der Wachen - Vorschlag und Verwaltung einer Politik der körperlichen und sportlichen Aktivitäten, die für die Aufrechterhaltung der körperlichen Kondition der Feuerwehrleute notwendig sind - Organisation der Zulassung für das Tragen des individuellen Atemschutzgerätes - Beziehung zu den zugelassenen Ausbildungszentren - ...
16. Noteinsatzplanung	<ul style="list-style-type: none"> - Teilnahme an den Sicherheitsbüros der verschiedenen Gemeinden der Zone und der Provinz - Teilnahme an der Ausarbeitung der Noteinsatzpläne (allgemeine und besondere Noteinsatzpläne, Seveso-Noteinsatzpläne usw.) - Ausarbeitung des monodisziplinären Einsatzplans der Zone - Bewältigung von Großereignissen - Organisation und Bewertung von mono- und multidisziplinären Übungen - Entwicklung der Einsatzverfahren für spezifische Risiken - Gefahrgutberater - ...

Gesehen, um Unserem Erlass vom 25. April 2014 über die von den Hilfeleistungszonen einzurichtenden Mindestverwaltungs- und -einsatzfunktionen beigefügt zu werden

PHILIPPE

Von Königs wegen:

Die Ministerin des Innern

Frau J. MILQUET

FEDERALE OVERHEIDSDIENST FINANCIEN

[C – 2016/03205]

16 JUNI 2016. — Koninklijk besluit tot wijziging van het koninklijk besluit nr. 1 van 29 december 1992 met betrekking tot de regeling voor de voldoening van de belasting over de toegevoegde waarde wat betreft de uitreiking van een kasticket door middel van een geregistreerd kassasysteem in de horecasector

VERSLAG AAN DE KONING

Sire,

Het onderhavig ontwerp van koninklijk besluit wijzigt het koninklijk besluit nr. 1 van 29 december 1992 met betrekking tot de regeling voor de voldoening van de belasting over de toegevoegde waarde (hierna "koninklijk besluit nr. 1"), in het bijzonder wat betreft de uitreiking van het kasticket door een geregistreerd kassasysteem.

SERVICE PUBLIC FEDERAL FINANCES

[C – 2016/03205]

16 JUIN 2016. — Arrêté royal modifiant l'arrêté royal n° 1, du 29 décembre 1992, relatif aux mesures tendant à assurer le paiement de la taxe sur la valeur ajoutée en ce qui concerne la délivrance d'un ticket de caisse au moyen d'un système de caisse enregistrée dans le secteur horéca

RAPPORT AU ROI

Sire,

Le présent projet d'arrêté royal a pour objet de modifier l'arrêté royal n° 1, du 29 décembre 1992, relatif aux mesures tendant à assurer le paiement de la taxe sur la valeur ajoutée (ci-après "arrêté royal n° 1"), et plus particulièrement en ce qui concerne la délivrance du ticket de caisse au moyen d'un système de caisse enregistrée.

Bij de arresten nrs. 232.545 en 232.548 van 14 oktober 2015 heeft de Raad van State het koninklijk besluit van 15 december 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit nr. 1 vernietigd, in het bijzonder artikel 21bis van dit besluit (*Belgisch Staatsblad* van 20 december 2013, ed. 4).

Paragraaf 1 van het vernietigde artikel 21bis van het koninklijk besluit nr. 1 voorzagt dat de exploitant van een inrichting waar regelmatig maaltijden worden verbruikt alsmede de traiteur die regelmatig cateringdiensten verricht, gehouden zijn aan de belastingplichtige of niet-belastingplichtige klant het kasticket uit te reiken bedoeld in het koninklijk besluit van 30 december 2009 tot het bepalen van de definitie en de voorwaarden waaraan een geregistreerd kassasysteem in de horecasector moet voldoen, voor alle handelingen die zij in de uitoefening van hun economische activiteit verrichten.

Paragraaf 3 van artikel 21bis preciseerde dat de Minister van Financiën of zijn gemachtigde de toepassingsmodaliteiten van dit artikel bepalen.

De administratieve beslissing nr. E.T. 123.798 van 24 januari 2014 verduidelijkt wat onder "regelmatig" moet worden verstaan. Ingevolge deze beslissing verricht een belastingplichtige regelmatig restaurant- of cateringdiensten indien de omzet uit de restaurant- en cateringdiensten 10 pct. of meer bedraagt van zijn totale omzet gerealiseerd door horeca-activiteiten. Bij het arrest nr. 232.549 van 14 oktober 2015, heeft de Raad van State eveneens deze administratieve beslissing vernietigd.

Wanneer deze omzet geen 10 pct. bedroeg, was de exploitant of de traiteur niet gehouden een kasticket uit te reiken.

De verplichting om een geregistreerd kassasysteem te gebruiken in de horecasector wordt niet in vraag gesteld door de bedoelde arresten. Deze verplichting blijft behouden en is voorzien in artikel 21bis van het koninklijk besluit nr. 1, ingevoegd bij het koninklijk besluit van 19 december 2012 tot wijziging van het koninklijk besluit nr. 1 (*Belgisch Staatsblad* van 31 december 2012).

De invoering van het geregistreerd kassasysteem wijzigt geenszins de regels die van toepassing zijn inzake bewijsmiddelen en bewijslast.

Het onderhavig ontwerp schrapt het woord "regelmatig" in artikel 21bis van het koninklijk besluit nr. 1 zodat de exploitant van een inrichting waar maaltijden worden verbruikt alsmede de traiteur die cateringdiensten verricht, principieel de verplichting hebben een kasticket uit te reiken door middel van een geregistreerd kassasysteem. Dit ontwerp bepaalt tevens de gevallen waarvoor geen kasticket moet worden uitgereikt, de wijze waarop de overschrijding van de drempel wordt berekend en de in dit kader te vervullen formaliteiten.

Artikel 1 van het ontwerp vervangt artikel 21bis van het koninklijk besluit nr. 1.

Paragraaf 1 van artikel 21bis, nieuw, herneemt de bewoordingen van paragraaf 1 van het vernietigd artikel 21bis met uitzondering van het begrip "regelmatig".

Er wordt tevens verduidelijkt voor welke handelingen de exploitant van een inrichting waar maaltijden worden verbruikt en de traiteur die cateringdiensten verricht een kasticket moeten uitreiken.

Er moet een kasticket worden uitgereikt door middel van een geregistreerd kassasysteem voor alle handelingen die zij in de uitoefening van de economische activiteit verrichten en die verband houden met het verstrekken van maaltijden en dranken, al dan niet verschaft bij de maaltijd, met inbegrip van alle verkopen van spijzen en dranken in voormelde inrichting, wanneer de jaaromzet, exclusief belasting over de toegevoegde waarde, met betrekking tot de restaurant- en cateringdiensten, met uitsluiting van de diensten die bestaan in het verschaffen van dranken, meer bedraagt dan 25.000 euro.

Indien bijvoorbeeld een bakker tevens een verbruiksalon uitbaat, zal derhalve een kasticket door middel van een geregistreerd kassasysteem moeten worden uitgereikt, zowel voor de verkopen in het verbruiksalon als voor de verkopen in de bakkerij voor zover zijn omzet met betrekking tot het verbruiksalon meer bedraagt dan 25.000 euro exclusief btw.

Hetzelfde principe geldt voor een slager die tevens cateringactiviteiten verricht. Hij zal derhalve een kasticket door middel van een geregistreerd kassasysteem moeten uitreiken, zowel voor de verkopen in de slagerij als voor zijn cateringactiviteiten, voor zover zijn omzet met betrekking tot de catering meer bedraagt dan 25.000 euro exclusief btw.

Een tankstation langs de autosnelweg, waar tevens een restaurant en een kleine winkel worden uitgebaat die niet één enkele inrichting uitmaken, moet daarentegen slechts een kasticket door middel van een geregistreerd kassasysteem uitreiken voor de diensten verricht door het restaurant.

Wanneer de exploitant beschikt over meerdere inrichtingen waar maaltijden worden verbruikt, worden de voorwaarden met betrekking tot de omzet per inrichting beoordeeld.

Par ses arrêts n°s 232.545 et 232.548 du 14 octobre 2015, le Conseil d'Etat a annulé l'arrêté royal du 15 décembre 2013 modifiant l'arrêté royal n° 1, et plus particulièrement son article 21bis (*Moniteur belge* du 20 décembre 2013, éd. 4).

L'article 21bis, annulé, de l'arrêté royal n° 1, prévoyait en son paragraphe 1er, que l'exploitant d'un établissement où sont consommés régulièrement des repas ainsi que le traiteur qui effectue régulièrement des prestations de restauration sont tenus de délivrer au client, assujéti ou non-assujéti, le ticket de caisse prévu à l'arrêté royal du 30 décembre 2009 fixant la définition et les conditions auxquelles doit répondre un système de caisse enregistreuse dans le secteur horeca, pour toutes les opérations qu'ils effectuent dans l'exercice de leur activité économique.

Le paragraphe 3 de l'article 21bis précisait que c'est le Ministre des Finances ou son délégué qui règle les modalités d'application de cet article.

La décision administrative n^o E.T. 123.798 du 24 janvier 2014 précise ce qu'il faut entendre par "régulièrement". Selon cette décision, un assujéti effectue régulièrement des services de restaurant ou de restauration si le chiffre d'affaires provenant des services de restaurant ou de restauration atteint au moins 10 p.c. du chiffre d'affaires total généré par les activités horeca. Par son arrêt n° 232.549 du 14 octobre 2015, le Conseil d'Etat a également annulé cette décision administrative.

Lorsque le chiffre d'affaires en question n'atteignait pas 10 p.c., l'exploitant ou le traiteur n'était pas tenu de délivrer le ticket de caisse.

L'obligation d'utiliser un système de caisse enregistreuse dans le secteur horeca n'est quant à elle pas remise en cause par les arrêts en question et reste prévue par l'article 21bis de l'arrêté royal n° 1, inséré par l'arrêté royal du 19 décembre 2012 modifiant l'arrêté royal n° 1 (*Moniteur belge* du 31 décembre 2012).

L'introduction du système de caisse enregistreuse ne modifie nullement les règles applicables en matière de moyens de preuves ni en matière de charge de la preuve.

Le présent projet supprime le terme "régulièrement" dans l'article 21bis de l'arrêté royal n° 1, de sorte que tout exploitant d'un établissement où sont consommés des repas ainsi que tout traiteur qui effectue des prestations de restauration, ont l'obligation de principe de délivrer un ticket de caisse au moyen d'un système de caisse enregistreuse. Ce projet détermine également les cas pour lesquels aucun ticket de caisse ne doit être délivré, la manière de calculer le dépassement du seuil et les formalités à accomplir dans ce cadre.

L'article 1er du projet remplace l'article 21bis de l'arrêté royal n° 1.

Le paragraphe 1er, de l'article 21bis, nouveau, reprend les termes du paragraphe 1er de l'article 21bis annulé, à l'exception de la notion "régulièrement".

Il est précisé également pour quelles opérations l'exploitant d'un établissement où sont consommés des repas et le traiteur qui effectue des prestations de restauration doivent délivrer un ticket de caisse.

Un ticket de caisse doit être délivré au moyen d'un système de caisse enregistreuse pour toutes les opérations qu'ils effectuent dans l'exercice de l'activité économique et qui ont un rapport avec la fourniture de repas et de boissons, que les boissons soient fournies ou non au cours du repas, en ce compris toutes les ventes de nourriture et de boissons dans cet établissement, lorsque le chiffre d'affaires annuel, hors taxe sur la valeur ajoutée, relatif aux prestations de restaurant et de restauration, à l'exclusion des services qui consistent en la fourniture de boissons, excède 25.000 euros.

Par exemple, si un boulanger exploite également un salon de consommation, un ticket de caisse devra être délivré au moyen du système de caisse enregistreuse aussi bien pour les ventes dans le salon de consommation que pour celles dans la boulangerie pour autant que son chiffre d'affaires relatif au salon de consommation excède 25.000 euros hors T.V.A.

Le même principe vaut pour un boucher qui effectue aussi des prestations de restauration. Il devra par conséquent délivrer un ticket de caisse au moyen d'un système de caisse enregistreuse, tant pour les ventes dans la boucherie que pour ses activités de restauration, pour autant que son chiffre d'affaires relatif à la restauration excède 25.000 euros hors T.V.A.

Par contre, une station-service le long de l'autoroute, où sont exploités un restaurant et un petit magasin, qui ne constituent pas un seul établissement, ne doit délivrer un ticket de caisse au moyen d'un système de caisse enregistreuse que pour les services fournis par le restaurant.

Lorsque l'exploitant dispose de plusieurs établissements dans lesquels des repas sont consommés, les conditions relatives au chiffre d'affaires sont évaluées par établissement.

Wanneer de omzet, exclusief belasting over de toegevoegde waarde, met betrekking tot restaurant- en cateringdiensten, met uitsluiting van het verschaffen van dranken, niet meer bedraagt dan 25.000 euro, is de exploitant of traiteur gehouden tot het uitreiken van een rekening of een ontvangstbewijs voor het verschaffen van maaltijden en dranken die bij die maaltijden worden verbruikt, op grond van artikel 22, § 1, eerste lid, 2°, van het koninklijk besluit nr. 1.

Dit nieuwe criterium, gebaseerd op een drempel van 25.000 euro, respecteert het gelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel.

Wat het gelijkheidsbeginsel betreft, zullen twee belastingplichtige exploitanten van inrichtingen waar maaltijden worden verbruikt, of traiteurs die cateringdiensten verrichten, met dezelfde omzetcijfers inzake restaurant- en cateringdiensten, steeds op dezelfde manier worden behandeld ten aanzien van de verplichting om al dan niet een geregistreerd kassasysteem te gebruiken voor het uitreiken van een kassaticket.

Twee belastingplichtige exploitanten van inrichtingen waar maaltijden worden verbruikt, of traiteurs die cateringdiensten verrichten, met een omzetcijfer inzake restaurant- en cateringdiensten, dat lager dan wel hoger is dan de drempel van 25.000 euro worden eveneens op dezelfde manier behandeld voor btw-doeleinden.

Wat het evenredigheidsbeginsel betreft, wordt de verschillende behandeling van belastingplichtige exploitanten van inrichtingen waar maaltijden worden verbruikt, of traiteurs die cateringdiensten verrichten, met een omzetcijfer inzake restaurant- en cateringdiensten dat minder bedraagt dan 25.000 euro, verantwoord door het feit dat ze moeten aangemerkt worden als zeer kleine horeca-inrichtingen, waarvoor het niet opportuun zou zijn om de administratieve en financiële lasten verbonden aan de installatie van een geregistreerd kassasysteem op te leggen.

De drempel van 25.000 euro is trouwens vastgesteld onder verwijzing naar dezelfde begrenzing die wordt toegepast in de vrijstellingsregeling voor de kleine ondernemingen. Het is immers niet opportuun om aanzienlijke verplichtingen op te leggen die moeilijk na te leven zijn voor bepaalde kleine ondernemingen. Eenzelfde redenering is ook hier van toepassing.

Het vierde lid van paragraaf 1 van artikel 21*bis*, nieuw, voorziet dat de verplichting tot uitreiking van het kasticket door middel van een geregistreerd kassasysteem eindigt op het tijdstip waarop de belastingplichtige zijn activiteit die bestaat uit het verrichten van de betreffende restaurant- en cateringdiensten, definitief stopzet.

Ten slotte voorziet artikel 21*bis*, paragraaf 1, vijfde lid, nieuw, dat in bepaalde gevallen de belastingplichtige niet gehouden is aan de klant het kasticket uit te reiken, zodat hij dus niet over een geregistreerd kassasysteem moet beschikken.

Het kasticket moet niet worden uitgereikt door de belastingplichtigen die in de fase van het eindverbruik restaurant- en cateringdiensten verstrekken en hiervoor integraal een beroep doen op een onderaannemer (bijv. een cateraar) waarbij laatstgenoemde gehouden is tot het uitreiken van een kasticket door een geregistreerd kassasysteem (punt 1°). Bovendien mag de belastingplichtige op geen enkele manier tussenkomen bij de voorbereiding van de maaltijden noch bij de aankoop van het niet bereide voedsel.

Deze bepaling is ook van toepassing wanneer de belastingplichtige die restaurant- of cateringdiensten aan de eindconsument verstrekt, zijn eigen infrastructuur ter beschikking stelt (de consumptieruimte, tafels, stoelen, borden, bestekken, glazen, enz.) en zelf met eigen personeel of vrijwilligers voor de bediening aan tafel zorgt. Hij mag bovendien instaan voor het verschaffen van dranken bij de maaltijd of zijn keuken ter beschikking stellen van de kok of cateraar die de maaltijden in zijn infrastructuur bereidt, van waaruit ze opgediend worden om te worden verbruikt. Hij mag ook instaan voor het afruimen en voor de afwas.

De ontheffing van de verplichting tot uitreiking van het kasticket beoogt onder meer :

- de begrafenisondernemers die over een eigen verbruiksruimte beschikken waar maaltijden worden voorzien en die hiervoor een beroep doen op een onderaannemer van wie zij met betrekking tot deze handelingen kastickets ontvangen;
- de parochiale vzw's die maaltijden organiseren en daarbij een beroep doen op een onderaannemer van wie zij met betrekking tot deze handelingen kastickets ontvangen;
- de voetbalclubs die hun maaltijden in het VIP-restaurant organiseren op basis van onderaanneming en met betrekking tot deze handelingen kastickets ontvangen;
- de organisatoren van seminars die restaurant- en cateringdiensten verstrekken aan de deelnemers en hiervoor een beroep doen op een onderaannemer van wie zij met betrekking tot deze handelingen kastickets ontvangen.

Lorsque le chiffre d'affaires, hors taxe sur la valeur ajoutée, relatif aux prestations de services de restaurant et de restauration, à l'exclusion de la fourniture de boissons, n'excède pas 25.000 euros, l'exploitant ou le traiteur est tenu de délivrer une note ou un reçu pour la fourniture de repas et de boissons consommées à l'occasion de ces repas, en vertu de l'article 22, § 1er, alinéa 1er, 2°, de l'arrêté royal n° 1.

Ce nouveau critère, basé sur un seuil de 25.000 euros, respecte les principes d'égalité et de proportionnalité.

En ce qui concerne le principe d'égalité, deux assujettis exploitants d'un établissement où sont consommés des repas, ou traiteurs qui effectuent des prestations de restauration, ayant un même chiffre d'affaires afférent aux services de restaurant ou de restauration, seront toujours traités de manière identique quant à l'obligation d'utiliser, ou pas, un système de caisse enregistreuse pour l'émission d'un ticket de caisse.

Deux assujettis exploitants d'un établissement où sont consommés des repas, ou traiteurs qui effectuent des prestations de restauration, ayant un chiffre d'affaires afférent aux services de restaurant ou de restauration qui est inférieur ou supérieur au seuil de 25.000 euros seront également traités de manière identique aux fins de la T.V.A.

En ce qui concerne le principe de proportionnalité, le traitement différencié pour les assujettis exploitants d'un établissement où sont consommés des repas, ou traiteurs qui effectuent des prestations de restauration, avec un chiffre d'affaires afférent aux services de restaurant ou de restauration qui n'excède pas 25.000 euros se justifie par le fait qu'ils sont à considérer comme étant des exploitants horeca de très petite taille auxquels il n'est pas opportun d'imposer la charge administrative et financière liée à la mise en œuvre d'un système de caisse enregistreuse.

Le seuil de 25.000 euros est d'ailleurs établi en référence à la même limitation appliquée dans le régime de la franchise pour les petites entreprises. En effet, il n'est pas opportun d'imposer des obligations considérables qui sont difficiles à remplir pour certaines petites entreprises. Le même raisonnement est d'application ici.

L'alinéa 4 du paragraphe 1er, de l'article 21*bis*, nouveau, prévoit que l'obligation de délivrer le ticket de caisse au moyen du système de caisse enregistreuse prend fin au moment où l'assujetti cesse définitivement l'activité qui consiste en la fourniture des prestations de restaurant ou de restauration en question.

Enfin, l'article 21*bis*, paragraphe 1er, alinéa 5, nouveau, prévoit que dans certains cas, l'assujetti ne sera pas tenu de délivrer au client le ticket de caisse de sorte qu'il ne doit donc pas disposer du système de caisse enregistreuse.

Le ticket de caisse ne doit pas être délivré par les assujettis qui au stade de la consommation finale fournissent des services de restaurant et de restauration pour lesquels ils font intégralement appel à un sous-traitant (par exemple un traiteur) qui est tenu de délivrer un ticket de caisse au moyen d'un système de caisse enregistreuse (point 1°). En outre, l'assujetti ne peut en aucune façon intervenir dans la préparation des repas ou dans l'achat d'aliments non préparés.

Cette disposition s'applique également lorsque l'assujetti, qui fournit les services de restaurant ou de restauration au consommateur final, met sa propre infrastructure à disposition (l'espace de consommation, les tables, chaises, assiettes, couverts, verres, etc.) et prend même en charge le service à table, à l'aide de son propre personnel ou de bénévoles. Il peut en outre se charger de la fourniture des boissons lors du repas ou encore mettre ses cuisines à disposition du chef ou du traiteur qui prépare les repas dans ses infrastructures à partir desquelles ils sont servis afin d'être consommés. Il peut également se charger du rangement et de la vaisselle.

Sont notamment visés par cette dispense de l'obligation de délivrer le ticket de caisse :

- les entrepreneurs de pompes funèbres qui disposent de leur propre espace de consommation où des repas sont prévus, pour lesquels il est fait appel à un sous-traitant de qui ils reçoivent des tickets de caisse concernant ces opérations;
- les ASBL paroissiales qui organisent des repas pour lesquels il est fait appel à un sous-traitant de qui ils reçoivent des tickets de caisse concernant ces opérations;
- les clubs de football qui organisent leurs repas dans le restaurant VIP sur base d'une sous-traitance et qui reçoivent des tickets de caisse concernant ces opérations;
- les organisateurs de séminaires qui fournissent des services de restaurant et de restauration aux participants et pour lesquels il est fait appel à un sous-traitant de qui ils reçoivent des tickets de caisse concernant ces opérations.

De belastingplichtigen die gemeubeld logies verschaffen als bedoeld in artikel 18, § 1, tweede lid, 10°, van het Btw-Wetboek zijn niet gehouden tot het uitreiken van een kasticket door middel van een geregistreerd kassasysteem ten aanzien van het verschaffen van spijzen en dranken voor zover deze worden aangerekend en opgenomen in de globale hotelrekening aan de gasten die er verblijven (punt 2°).

Indien echter de voormelde belastingplichtigen eveneens maaltijden verstrekken of cateringdiensten verstrekken aan personen die niet in het hotel verblijven, dient ten aanzien van bedoelde diensten aan laatstgenoemden een kasticket te worden uitgereikt door middel van een geregistreerd kassasysteem.

Punt 3° ten slotte voorziet een uitzondering voor de belastingplichtigen die een bedrijfsrestaurant uitbaten wanneer de volgende voorwaarden zijn vervuld :

a) de onderneming oefent een andere activiteit uit dan een activiteit met betrekking tot restaurant- en cateringdiensten;

b) het bedrijfsrestaurant is slechts toegankelijk voor personeelsleden van de onderneming en voor het personeel van een verbonden onderneming;

c) het bedrijfsrestaurant is slechts toegankelijk tijdens de werkuren van de onderneming.

Artikel 21bis, § 2, nieuw, van het koninklijk besluit nr. 1, bepaalt voor alle belastingplichtigen die op 1 juli 2016 een activiteit inzake restaurant- en cateringdiensten uitoefenen, de referentieperiode die in aanmerking moet worden genomen om te berekenen of het bedrag van de omzet van 25.000 euro, exclusief btw, wordt overschreden. Voor die belastingplichtigen is de basisreferentieperiode het kalenderjaar 2015. Er worden vervolgens verschillende situaties in overweging genomen die rekening houden met de werkelijke begindatum van deze activiteit. Het tweede lid van onderhavige paragraaf betreft de situatie van de belastingplichtigen die een dergelijke activiteit beginnen vanaf 1 juli 2016.

Paragraaf 2 verduidelijkt eveneens binnen welke termijn de belastingplichtige die een nieuwe activiteit inzake restaurant- en cateringdiensten begint vanaf 1 juli 2016, zich moet laten registreren bij de FOD Financiën als gebruiker van een geregistreerd kassasysteem overeenkomstig artikel 2bis van het voornoemd koninklijk besluit van 30 december 2009. Voor die belastingplichtige loopt die termijn af bij het einde van de tweede maand die volgt op de datum van het begin van zijn activiteit.

Het derde lid van deze paragraaf bepaalt de uiterste datum waarop de belastingplichtige derhalve verplicht is het kasticket uit te reiken, namelijk op het einde van de maand die volgt op de termijn waarin hij zich moet laten registreren.

Paragraaf 3 van artikel 21bis, nieuw, betreft de belastingplichtigen die reeds een activiteit inzake restaurant- en cateringdiensten uitoefenen en waarvan het omzetcijfer, exclusief btw, op 1 juli 2016, de drempel van 25.000 euro niet overschrijdt evenals de belastingplichtigen die met een dergelijke activiteit beginnen na die datum en van mening zijn dat ze die drempel in het eerste jaar niet zullen overschrijden. Wanneer de belastingplichtige bij de indiening van zijn periodieke aangifte vaststelt dat die drempel werd overschreden, moet hij zich overeenkomstig het eerste lid van deze bepaling laten registreren op het einde van de tweede maand die volgt op het aangiftetijdvak van deze periodieke aangifte.

De belastingplichtige bedoeld in paragraaf 3 die de drempel van 25.000 euro overschrijdt, is eveneens gehouden het kasticket uit te reiken vanaf het einde van de maand die volgt op de termijn waarin hij zich moet registreren.

Paragraaf 4 van artikel 21bis, nieuw, herneemt gedeeltelijk de bewoordingen van paragraaf 2 van het vernietigd artikel 21bis en verduidelijkt dat wanneer de geregistreerde belastingplichtige nog niet over een geregistreerd kassasysteem beschikt of ingeval van storing van de werking van dit systeem, om welke reden ook, de exploitant of de traiteur ertoe gehouden zijn een rekening of een ontvangstbewijs uit te reiken bedoeld in artikel 22 van het koninklijk besluit nr. 1.

Paragraaf 5 van artikel 21bis, nieuw, voorziet dat de Minister van Financiën de praktische toepassingsvoorwaarden van dit artikel bepaalt en onder meer de toe te passen regels vastlegt in geval van onvrijwillige storing van het geregistreerde kassasysteem

Les assujettis qui fournissent des logements meublés tels que visés à l'article 18, § 1er, alinéa 2, 10°, du Code de la T.V.A., ne sont pas tenus de délivrer un ticket de caisse au moyen d'un système de caisse enregistreuse à l'égard de la fourniture de nourriture et de boissons pour autant que celle-ci soit portée en compte et reprise dans la note d'hôtel globale des clients qui y séjournent (point 2°).

Si toutefois les assujettis précités fournissent des repas ou des services de restauration à des personnes qui ne séjournent pas à l'hôtel, un ticket de caisse doit être délivré à ces derniers au moyen d'un système de caisse enregistreuse pour les services concernés.

Enfin, le point 3° prévoit une exception pour les assujettis qui exploitent un restaurant d'entreprise lorsque les conditions suivantes sont réunies :

a) l'activité de l'entreprise est une activité autre qu'une activité de restaurant ou de restauration;

b) le restaurant de l'entreprise n'est accessible qu'aux membres du personnel de l'entreprise et aux membres d'une entreprise liée;

c) le restaurant de l'entreprise n'est accessible que pendant les heures de travail de l'entreprise.

L'article 21bis, § 2, nouveau, de l'arrêté royal n° 1, détermine la période de référence à retenir pour le calcul de dépassement du montant du chiffre d'affaires de 25.000 euros, hors T.V.A., pour tous les assujettis qui exercent une activité de restaurant et de restauration au 1er juillet 2016. Pour ces assujettis, la période de référence de base est l'année calendrier 2015. Différentes situations sont alors envisagées qui tiennent compte de la date effective de commencement de cette activité. L'alinéa 2 de ce paragraphe concerne la situation de tout assujetti qui commence une telle activité à partir du 1er juillet 2016.

Le paragraphe 2 précise également la période au cours de laquelle l'assujetti qui commence une nouvelle activité de restaurant et de restauration à partir du 1er juillet 2016 est tenu de se faire enregistrer en tant qu'utilisateur d'un système de caisse enregistreuse auprès du SPF Finances conformément à l'article 2bis de l'arrêté royal du 30 décembre 2009 précité. Pour cet assujetti, cette période expire à la fin du deuxième mois qui suit la date du commencement de son activité.

L'alinéa 3 de ce paragraphe détermine la date ultime à laquelle l'assujetti est dès lors tenu de délivrer le ticket de caisse, à savoir à la fin du mois qui suit la période au cours de laquelle il est tenu de s'enregistrer.

Le paragraphe 3 de l'article 21bis, nouveau, concerne les assujettis qui exercent déjà une activité de restaurant ou de restauration et dont leur chiffre d'affaire, hors T.V.A., ne dépasse pas au 1er juillet 2016, le seuil de 25.000 euros ainsi que les assujettis qui commencent une telle activité après cette date et estiment de ne pas dépasser ce seuil pendant la première année. Lorsque l'assujetti constate lors du dépôt de sa déclaration périodique que ce seuil est dépassé, il est tenu de se faire enregistrer à la fin du deuxième mois qui suit la période de cette déclaration périodique conformément à l'alinéa 1er de cette disposition.

L'assujetti visé au paragraphe 3 qui dépasse le seuil de 25.000 euro, est également tenu de délivrer le ticket de caisse à partir de la fin du mois qui suit la période au cours de laquelle il est tenu de s'enregistrer.

Le paragraphe 4 de l'article 21bis, nouveau, reprend, pour partie, les termes du paragraphe 2 de l'article 21bis annulé et précise que lorsque l'assujetti enregistré ne dispose pas encore d'un système de caisse enregistreuse ou qu'en cas de dysfonctionnement, pour quelque cause que ce soit, de ce système, l'exploitant ou le traiteur sont tenus de délivrer la note ou le reçu visés à l'article 22 de l'arrêté royal n° 1.

Le paragraphe 5 de l'article 21bis, nouveau, prévoit que le Ministre des Finances fixe les conditions d'application pratiques de cet article et détermine notamment les règles à appliquer en cas de dysfonctionnement involontaire du système de caisse enregistreuse.

Artikel 2 van het ontwerp wijzigt artikel 22 van het koninklijk besluit nr. 1 in gevolge de nieuwe versie van artikel 21bis.

Er werd rekening gehouden met het door de afdeling wetgeving van de Raad van State op 7 april 2016 verstrekt advies nr. 59.085/3.

Artikel 3 van het ontwerp legt de inwerkingtreding van onderhavige bepalingen vast op 1 juli 2016.

Ik heb de eer te zijn,

Sire,
van Uwe Majesteit,
de zeer eerbiedige
en zeer getrouwe dienaar,
De Minister van Financiën,
J. VAN OVERTVELDT

ADVIES 59.085/3 VAN 7 APRIL 2016 OVER EEN ONTWERP VAN KONINKLIJK BESLUIT "TOT WIJZIGING VAN HET KONINKLIJK BESLUIT NR.1 VAN 29 DECEMBER 1992 MET BETREKKING TOT DE REGELING VOOR DE VOLDOENING VAN DE BELASTING OVER DE TOEGEVOEGDE WAARDE"

Op 9 maart 2016 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Minister van Financiën verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een ontwerp van koninklijk besluit "tot wijziging van het koninklijk besluit nr.1 van 29 december 1992 met betrekking tot de regeling voor de voldoening van de belasting over de toegevoegde waarde".

Het ontwerp is door de derde kamer onderzocht op 22 maart 2016.

De kamer was samengesteld uit Jo Baert, kamervoorzitter, Jan Smets en Jeroen Van Nieuwenhove, staatsraden, Jan Velaers en Johan Put, assessoren, en Greet Verberckmoes, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Dries Van Eeckhoutte, auditeur.

De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse tekst van het advies is nagezien onder toezicht van Jo Baert, kamervoorzitter.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 7 april 2016.

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

Strekking van het ontwerp

2. Het om advies voorgelegde ontwerp van koninklijk besluit strekt tot wijziging van het koninklijk besluit nr. 1 van 29 december 1992 "met betrekking tot de regeling voor de voldoening van de belasting over de toegevoegde waarde" (hierna : het koninklijk besluit nr. 1). De wijzigingen hebben betrekking op het uitreiken van een kasticket door een geregistreerd kassasysteem in de horecasector.

Bij de artikelen 1 en 2 van het koninklijk besluit van 15 december 2013 "tot wijziging van het koninklijk besluit nr. 1 van 29 december 1992 met betrekking tot de regeling voor de voldoening van de belasting over de toegevoegde waarde" is artikel 21bis van het koninklijk besluit nr. 1 vervangen en is artikel 22, § 1, eerste lid, 2°, van hetzelfde besluit gewijzigd. Dat koninklijk besluit van 15 december 2013 is evenwel vernietigd door de Raad van State, afdeling Bestuursrechtspraak (1).

Het ontwerp strekt ertoe de artikelen 21bis en 22, § 1, eerste lid, 2°, van het koninklijk besluit nr. 1 opnieuw vast te stellen.

Rechtsgrond

3. De rechtsgrond voor het ontworpen besluit wordt geboden door artikel 53octies, § 1, zesde lid, van het Wetboek van de Belasting over de Toegevoegde Waarde (hierna : Btw-wetboek), op grond waarvan de Koning andere verplichtingen kan bepalen om de juiste heffing van de belasting te waarborgen en om de fraude te vermijden.

Algemene opmerkingen

4. Het bij het ontwerp gevoegde verslag aan de Koning bevat tal van elementen die niet zijn opgenomen in de tekst van de ontworpen bepalingen. Als uitdrukking van de bedoeling van de steller van het ontwerp, kan een verslag aan de Koning een nuttig instrument zijn voor de interpretatie van de bepalingen van het te nemen besluit. Een verslag aan de Koning kan evenwel niet worden ingeroepen tegen de duidelijke bepalingen van de tekst van het te nemen besluit en de erin verstrekte uitleg kan de draagwijdte ervan ook niet verruimen.

L'article 2 du projet adapte l'article 22 de l'arrêté royal n° 1 suite à la nouvelle écriture de l'article 21bis.

Il a été tenu compte de l'avis n° 59.085/3 rendu par le Conseil d'Etat – section législation – le 7 avril 2016.

L'article 3 du projet fixe l'entrée en vigueur des présentes dispositions au 1er juillet 2016.

J'ai l'honneur d'être,

Sire,
de Votre Majesté,
le très respectueux
et très fidèle serviteur,
Le Ministre des Finances,
J. VAN OVERTVELDT

AVIS 59.085/3 DU 7 AVRIL 2016 SUR UN PROJET D'ARRETE ROYAL "MODIFIANT L'ARRETE ROYAL N° 1 DU 29 DECEMBRE 1992 RELATIF AUX MESURES TENDANT À ASSURER LE PAIEMENT DE LA TAXE SUR LA VALEUR AJOUTÉE"

Le 9 mars 2016, le Conseil d'Etat, section de législation, a été invité par le Ministre des Finances à communiquer un avis, dans un délai de trente jours, sur un projet d'arrêté royal "modifiant l'arrêté royal n° 1 du 29 décembre 1992 relatif aux mesures tendant à assurer le paiement de la taxe sur la valeur ajoutée".

Le projet a été examiné par la troisième chambre le 22 mars 2016.

La chambre était composée de Jo Baert, président de chambre, Jan Smets et Jeroen Van Nieuwenhove, conseillers d'Etat, Jan Velaers et Johan Put, assesseurs, et Greet Verberckmoes, greffier.

Le rapport a été présenté par Dries Van Eeckhoutte, auditeur.

La concordance entre la version française et la version néerlandaise de l'avis a été vérifiée sous le contrôle de Jo Baert, président de chambre.

L'avis, dont le texte suit, a été donné le 7 avril 2016.

1. En application de l'article 84, § 3, alinéa 1er, des lois sur le Conseil d'Etat, coordonnées le 12 janvier 1973, la section de législation a fait porter son examen essentiellement sur la compétence de l'auteur de l'acte, le fondement juridique et l'accomplissement des formalités prescrites.

Portée du projet

2. Le projet d'arrêté royal soumis pour avis a pour objet de modifier l'arrêté royal n° 1 du 29 décembre 1992 "relatif aux mesures tendant à assurer le paiement de la taxe sur la valeur ajoutée" (ci-après : l'arrêté royal n° 1). Les modifications concernent la délivrance d'un ticket de caisse par un système de caisse enregistreuse dans le secteur Horeca.

Les articles 1er et 2 de l'arrêté royal du 15 décembre 2013 "modifiant l'arrêté royal n° 1, du 29 décembre 1992, relatif aux mesures tendant à assurer le paiement de la taxe sur la valeur ajoutée" ont remplacé l'article 21bis de l'arrêté royal n° 1 et ont modifié l'article 22, § 1er, alinéa 1er, 2°, du même arrêté. Cet arrêté royal du 15 décembre 2013 a toutefois été annulé par le Conseil d'Etat, section du contentieux administratif (1).

Le projet vise à fixer à nouveau les articles 21bis et 22, § 1er, alinéa 1er, 2°, de l'arrêté royal n° 1.

Fondement juridique

3. L'arrêté en projet trouve son fondement juridique dans l'article 53octies, § 1er, alinéa 6, du Code de la taxe sur la valeur ajoutée (ci-après : C.T.V.A.), en vertu duquel le Roi peut prévoir d'autres obligations pour assurer l'exacte perception de la taxe et pour éviter la fraude.

Observations générales

4. Le rapport au Roi joint au projet comporte bon nombre d'éléments qui ne figurent pas dans le texte des dispositions en projet. En ce qu'il exprime l'intention de l'auteur du projet, un rapport au Roi peut être un instrument utile pour interpréter les dispositions de l'arrêté envisagé. Un rapport au Roi ne peut toutefois pas être invoqué à l'encontre des dispositions claires du texte de l'arrêté envisagé et les précisions qu'il contient ne peuvent pas en étendre la portée.

Ofwel zullen de ontworpen bepalingen moeten worden afgestemd op de draagwijdte van de regeling zoals die uit het verslag aan de Koning blijkt, ofwel zal het verslag moeten worden aangepast.

Alvast op de volgende punten stemmen de ontworpen bepalingen niet overeen met de uitleg die in het verslag aan de Koning is opgenomen :

- in het ontworpen artikel 21bis, § 2, 1°, wordt niet bepaald dat de erin opgenomen vrijstelling bij onderaanneming slechts geldt voor zover de onderaannemer zelf kastickets uitreikt, terwijl dat wel volgt uit het verslag;

- in het verslag wordt vooropgesteld dat wanneer de belastingplichtige helpt bij de bereiding van de maaltijden en bovendien instaat voor de aankoop van het niet-bereide voedsel, hij geacht wordt de diensten met eigen middelen te verstrekken, terwijl dat niet uit de ontworpen bepalingen blijkt;

- in het verslag wordt het grensbedrag soms op 25.000 euro (of meer) bepaald ("omzetcijfer (...) dat minder bedraagt dan 25.000 euro"), terwijl het in de ontworpen bepalingen wordt bepaald op meer dan 25.000 euro.

5.1. In het verslag aan de Koning wordt aangegeven dat de soepelere regeling die geldt ingeval de jaarmzet niet meer bedraagt dan 25.000 euro, verantwoord wordt door het gegeven dat het gaat om zeer kleine horeca-inrichtingen. Dat verschil in behandeling kan worden aanvaard.

Vraag is evenwel of door het hanteren van die drempel niet het risico bestaat dat sommige ondernemingen kunstmatig zullen worden opgedeeld om onder de grens te blijven en of de antimisbruikbepaling van artikel 1, § 10, van het Btw-wetboek hiertegen een afdoende bescherming vormt.

Daarover om toelichting verzocht, antwoordde de gemachtigde het volgende :

"De verplichting om kassatickets uit te reiken via een geregistreerd kassasysteem moet in de filosofie van de ontworpen regeling worden beoordeeld in hoofde van "de exploitant van een inrichting waar maaltijden worden verbruikt (...)" (zie ontworpen artikel 21bis, § 1, eerste lid, in limine). Dienovereenkomstig moet de omzetsdrempel worden berekend per (materieel niet-verbonden) inrichting die door een belastingplichtige wordt geëxploiteerd, ook als dat gebeurt onder één en hetzelfde btw-identificatienummer."

Dit zal in de tekst zelf van de ontworpen bepaling moeten worden verduidelijkt.

5.2. Ook in verband met de vrijstelling voor wie een beroep doet op een onderaannemer, kan ontwijkgedrag optreden (bv. doordat een belastingplichtige zijn activiteiten in ruime mate delegeert aan onderaannemers of verdeelt over heel wat onderaannemers). Ook hiervoor zal moeten worden onderzocht of de antimisbruikbepaling van artikel 1, § 10, van het Btw-wetboek volstaat.

6. In het ontwerp is geen specifieke regeling van inwerkingtreding opgenomen, zodat het te nemen besluit in werking zal treden op de tiende dag nadat het in het *Belgisch Staatsblad* is bekendgemaakt. Dat betekent dat aan de betrokken belastingplichtigen na de officiële bekendmaking slechts tien dagen wordt gegund om zich te conformeren aan de nieuwe regeling. Het is zeer de vraag of dit een redelijke termijn is, gelet op het gegeven dat de betrokkenen zich in die korte tijd mogelijk een geregistreerd kassasysteem dienen aan te schaffen, dit in gebruik moeten nemen en zich ook dienen te registreren (2).

Op dit punt zal het ontwerp aan een nieuw onderzoek moeten worden onderworpen.

Onderzoek van de tekst

Opschrift

7. De voornaamste functie van een opschrift is het herkenbaar maken van de regeling, zodat een opschrift de inhoud nauwkeurig en beknopt dient weer te geven. Door enkel te vermelden dat het te nemen besluit een wijziging van het koninklijk besluit nr. 1 betreft, krijgt de lezer geen idee wat de eigenlijke draagwijdte ervan is. Het opschrift zal dus verder aangevuld moeten worden, bijvoorbeeld door het toevoegen van de omschrijving "wat betreft de uitreiking van een kasticket door middel van een geregistreerd kassasysteem in de horecasector".

Artikel 1

8. De inleidende zin van artikel 1 van het ontwerp stelle men als volgt :

"Artikel 21bis van het koninklijk besluit nr. 1 van 29 december 1992 met betrekking tot de regeling voor de voldoening van de belasting over de toegevoegde waarde, ingevoegd bij het koninklijk besluit van 19 december 2012, wordt vervangen als volgt :".

Il faudra soit accorder les dispositions en projet avec la portée du dispositif telle qu'elle ressort du rapport au Roi, soit adapter le rapport.

En tout cas, sur les points suivants, les dispositions en projet ne correspondent pas au commentaire figurant dans le rapport au Roi :

- l'article 21bis, § 2, 1°, en projet ne dispose pas que la dispense qui y est prévue en cas de sous-traitance ne s'applique que dans la mesure où le sous-traitant délivre lui-même des tickets de caisse, comme il résulte pourtant du rapport;

- le rapport indique que lorsque l'assujetti aide à la préparation des repas et intervient en outre dans l'achat d'aliments non préparés, il est présumé avoir fourni les services avec ses propres moyens, alors que cette présomption ne ressort pas des dispositions en projet;

- le rapport fixe parfois le montant limite à 25.000 euros (ou moins) ("chiffre d'affaires (...) inférieur à 25.000 euros"), tandis que les dispositions en projet, le fixent à plus de 25.000 euros.

5.1. Le rapport au Roi indique que le régime plus souple qui s'applique lorsque le chiffre d'affaires n'excède pas 25.000 euros se justifie par le fait qu'il s'agit d'exploitants Horeca de très petite taille. Cette différence de traitement peut être admise.

La question se pose cependant de savoir si l'utilisation de ce seuil ne comporte pas le risque de voir certaines entreprises se scinder artificiellement dans le but de rester au-dessous du seuil et si la disposition anti-abus de l'article 1er, § 10, du C.T.V.A. permet de s'en prémunir suffisamment.

Invité à fournir des précisions à ce sujet, le délégué a répondu ce qui suit :

"De verplichting om kassatickets uit te reiken via een geregistreerd kassasysteem moet in de filosofie van de ontworpen regeling worden beoordeeld in hoofde van "de exploitant van een inrichting waar maaltijden worden verbruikt (...)" (zie ontworpen artikel 21bis, § 1, eerste lid, in limine). Dienovereenkomstig moet de omzetsdrempel worden berekend per (materieel niet-verbonden) inrichting die door een belastingplichtige wordt geëxploiteerd, ook als dat gebeurt onder één en hetzelfde btw-identificatienummer".

Il faudra le préciser dans le texte même de la disposition en projet.

5.2. La dispense pour celui qui fait appel à un sous-traitant peut également engendrer des comportements visant à éluder la taxe (par ex. parce qu'un assujetti pourrait, dans une large mesure, confier ses activités à des sous-traitants ou les répartir entre un grand nombre de sous-traitants). Ici aussi, il faudra examiner si la disposition anti-abus de l'article 1er, § 10, du C.T.V.A. est suffisante.

6. Le projet ne prévoit pas de régime spécifique d'entrée en vigueur, de sorte que l'arrêté envisagé entrera en vigueur le dixième jour après sa publication au *Moniteur belge*. Il s'ensuit, qu'après la publication officielle, les assujettis concernés ne disposeront que de dix jours pour se conformer au nouveau dispositif. On peut sérieusement se demander s'il s'agit là d'un délai raisonnable, dès lors que, dans ce bref délai, les intéressés devront probablement acquérir un système de caisse enregistreuse, le mettre en service et aussi se faire enregistrer (2).

Le projet devra être soumis à un nouvel examen sur ce point.

Examen du texte

Intitulé

7. Un intitulé ayant pour principale fonction de permettre l'identification d'une réglementation, il doit reproduire le contenu de manière précise et concise. En se bornant à mentionner que l'arrêté envisagé concerne une modification de l'arrêté royal n° 1, le lecteur n'en aperçoit pas la véritable portée. L'intitulé devra par conséquent être complété, par exemple, en ajoutant la précision "en ce qui concerne la délivrance d'un ticket de caisse au moyen d'un système de caisse enregistreuse dans le secteur Horeca".

Article 1er

8. On rédigera la phrase liminaire de l'article 1er du projet comme suit :

"L'article 21bis de l'arrêté royal n° 1, du 29 décembre 1992 relatif aux mesures tendant à assurer le paiement de la taxe sur la valeur ajoutée, inséré par l'arrêté royal du 19 décembre 2012, est remplacé par ce qui suit :".

Er dient immers geen melding te worden gemaakt van een wijzigend besluit dat ten gevolge van de vernietiging ervan geacht moet worden nooit te hebben bestaan.

9. Luidens het ontworpen artikel 21bis geldt de verplichting om een kasticket zoals bedoeld in het koninklijk besluit van 30 december 2009 "tot het bepalen van de definitie en de voorwaarden waaraan een geregistreerd kassasysteem in de horecasector moet voldoen" uit te reiken, "wanneer de jaaromzet, exclusief belasting over de toegevoegde waarde, met betrekking tot de restaurant- en cateringdiensten, met uitsluiting van het verschaffen van dranken, meer bedraagt dan 25.000 euro".

9.1. Aan de gemachtigde is de vraag gesteld of het niet veeleer de bedoeling is te bepalen dat de verplichting geldt indien dat grensbedrag in het voorgaande jaar is overschreden.

Het antwoord van de gemachtigde luidt :

"De bedoeling is inderdaad dat een horeca-onderneming een geregistreerd kassa-systeem zal moeten gebruiken indien blijkt dat de jaaromzet met betrekking tot de restaurant- en cateringdiensten in het voorafgaande kalenderjaar het bedrag van 25.000 euro heeft overschreden. De tekst van artikel 1, ontworpen artikel 21bis, § 1, zal in die zin worden vervolledigd. Er zal ook een regeling worden opgenomen voor die horeca-ondernemingen die de drempel in de loop van een toekomstig jaar overschrijden."

Een verduidelijking in die zin is inderdaad noodzakelijk.

9.2. Het is bovendien niet duidelijk wat wordt bedoeld met de uitsluiting van "het verschaffen van dranken". Bedoelt men de dranken die samen met de maaltijd worden geleverd of ook de dranken die los van enige maaltijd (al dan niet voor verbruik ter plaatse) worden geleverd?

Daarover om toelichting verzocht, deelde de gemachtigde het volgende mee :

"De bedoelde jaaromzet heeft eerst en vooral enkel betrekking op restaurant- en cateringdiensten. De afzonderlijke verkopen van dranken die niet kunnen worden beschouwd als een dienst maar moeten worden gekwalificeerd als een levering van goederen (wegens niet gecombineerd met voldoende bijkomende diensten ten behoeve van de onmiddellijke consumptie van die dranken – zie artikel 6 van de uitvoeringsverordening nr. 282/2011 van de Raad van 15 maart 2011) zijn om die reden al uitgesloten. Deze handelingen moeten verder dan ook niet mee worden opgenomen in de uitsluiting, aangezien zij al geen deel uitmaken van het begrip waarop de uitsluiting van toepassing is.

De draagwijdte van de uitsluiting met betrekking tot 'het verschaffen van dranken' heeft vervolgens betrekking op het verschaffen van dranken, al dan niet bij de maaltijd (want niet gespecificeerd), die wel als een dienst moeten worden gekwalificeerd.

De globale uitdrukking "restaurant- en cateringdiensten, met uitsluiting van het verschaffen van dranken" in het ontworpen artikel 21bis, § 1, eerste lid heeft dus op die manier enkel betrekking op het verschaffen van maaltijden (als dienstverrichting), met uitsluiting van het verschaffen van dranken en dat ongeacht of :

- het verschaffen van die dranken als een levering van een goed of als een dienstverrichting moet worden gekwalificeerd;
- de dranken al dan niet bij de maaltijd worden verschaft."

Ook op dit punt is de ontworpen regeling te verduidelijken.

10. Het ontworpen artikel 21bis, § 2, 1°, voorziet in een uitzondering op de verplichting tot het uitreiken aan de klant van een kasticket voor de belastingplichtige die aan een eindconsument restaurant- en cateringdiensten verstrekt en hiervoor een beroep doet op een onderaannemer. De uitzondering is breed geformuleerd aangezien ze slaat op elke belastingplichtige die "een beroep doet op een onderaannemer".

Uit de adviesaanvraag en het bij het ontwerp gevoegde verslag aan de Koning blijkt evenwel dat dit niet de bedoeling is van de steller van het ontwerp. De uitzondering zou enkel gelden voor de belastingplichtige die voor de totaliteit van de verstrekte restaurant- en cateringdiensten een beroep doet op een onderaannemer die bovendien op zijn beurt zelf onderworpen moet zijn aan de verplichting tot het uitreiken van een kasticket van een geregistreerd kassasysteem.

Il ne faut en effet pas faire mention d'un arrêté modificatif qui, dès lors qu'il a été annulé, doit être considéré comme n'ayant jamais existé.

9. Selon l'article 21bis, en projet, l'obligation de délivrer un ticket de caisse au sens de l'arrêté royal du 30 décembre 2009 "fixant la définition et les conditions auxquelles doit répondre un système de caisse enregistreuse dans le secteur Horeca" s'applique "lorsque le chiffre d'affaires annuel, hors taxe sur la valeur ajoutée, relatif aux prestations de services de restaurant et de restauration à l'exclusion de la fourniture de boissons, excède 25.000 euros".

9.1. Il a été demandé au délégué si l'intention n'est pas plutôt de prévoir que l'obligation s'applique si ce montant limite a été dépassé au cours de l'année précédente.

Le délégué a répondu ce qui suit :

"De bedoeling is inderdaad dat een horeca-onderneming een geregistreerd kassa-systeem zal moeten gebruiken indien blijkt dat de jaaromzet met betrekking tot de restaurant- en cateringdiensten in het voorafgaande kalenderjaar het bedrag van 25.000 euro heeft overschreden. De tekst van artikel 1, ontworpen artikel 21bis, § 1, zal in die zin worden vervolledigd. Er zal ook een regeling worden opgenomen voor die horeca-ondernemingen die de drempel in de loop van een toekomstig jaar overschrijden."

Une précision en ce sens s'impose effectivement.

9.2. On n'aperçoit en outre pas ce que vise l'exclusion de "la fourniture de boissons". Vise-t-on les boissons qui sont livrées avec le repas ou également celles qui sont livrées indépendamment de tout repas (à des fins de consommation sur place ou non) ?

Invité à fournir des précisions à cet égard, le délégué a communiqué ce qui suit :

"De bedoelde jaaromzet heeft eerst en vooral enkel betrekking op restaurant- en cateringdiensten. De afzonderlijke verkopen van dranken die niet kunnen worden beschouwd als een dienst maar moeten worden gekwalificeerd als een levering van goederen (wegens niet gecombineerd met voldoende bijkomende diensten ten behoeve van de onmiddellijke consumptie van die dranken – zie artikel 6 van de uitvoeringsverordening nr. 282/2011 van de Raad van 15 maart 2011) zijn om die reden al uitgesloten. Deze handelingen moeten verder dan ook niet mee worden opgenomen in de uitsluiting, aangezien zij al geen deel uitmaken van het begrip waarop de uitsluiting van toepassing is.

De draagwijdte van de uitsluiting met betrekking tot 'het verschaffen van dranken' heeft vervolgens betrekking op het verschaffen van dranken, al dan niet bij de maaltijd (want niet gespecificeerd), die wel als een dienst moeten worden gekwalificeerd.

De globale uitdrukking "restaurant- en cateringdiensten, met uitsluiting van het verschaffen van dranken" in het ontworpen artikel 21bis, § 1, eerste lid heeft dus op die manier enkel betrekking op het verschaffen van maaltijden (als dienstverrichting), met uitsluiting van het verschaffen van dranken en dat ongeacht of :

- het verschaffen van die dranken als een levering van een goed of als een dienstverrichting moet worden gekwalificeerd;
- de dranken al dan niet bij de maaltijd worden verschaft."

Sur ce point également, le dispositif en projet doit être précisé.

10. L'article 21bis, § 2, 1°, en projet prévoit une exception à l'obligation de délivrer un ticket de caisse au client pour l'assujetti qui fournit au consommateur final des services de restaurant ou de restauration et qui fait appel à cet effet à un sous-traitant. Cette exception est formulée en des termes très larges, dès lors qu'elle vise tout assujetti qui "fait appel à un sous-traitant".

Il ressort cependant de la demande d'avis et du rapport au Roi joint au projet que telle n'est pas l'intention de l'auteur du projet. L'exception ne s'appliquerait qu'à l'assujetti qui, pour l'ensemble des services de restaurant ou de restauration fournis, fait appel à un sous-traitant, qui doit en outre, à son tour, être lui-même soumis à l'obligation de délivrer un ticket de caisse au moyen d'un système de caisse enregistreuse.

Uit het verslag aan de Koning blijkt overigens nog enige flexibiliteit met betrekking tot het vereiste dat de totaliteit van de restaurant- en cateringdiensten moet zijn overgedragen. Zo wordt vooropgesteld dat het voor de toepassing van de uitzondering geen probleem vormt dat de belastingplichtige alsnog enkele diensten zelf zou verstrekken, zoals het ter beschikking stellen van de eigen infrastructuur, het met eigen personeel of vrijwilligers voor de bediening aan de tafel zorgen, en het instaan voor het afruimen en voor de afwas. De belastingplichtige zou wel niet mogen helpen bij het bereiden van de maaltijden en zou evenmin mogen instaan voor de aankoop van het niet-bereide voedsel.

De in het verslag geschetste soepele invulling van het voormelde vereiste moet ook in de tekst van het ontwerp voldoende duidelijk tot uiting komen.

11. Bij de vrijstelling voor uitbaters van een bedrijfsrestaurant (ontworpen artikel 21bis, § 2, 3°) rijst de vraag of niet moet worden bepaald dat deze vrijstelling slechts geldt indien – of zelfs: voor zover – dit restaurant niet toegankelijk is voor derden. Het is immers niet duidelijk wat dient te worden verstaan onder het begrip "bedrijfsrestaurant".

Om nadere uitleg verzocht, verstrekte de gemachtigde volgende toelichting:

"Met bedrijfsrestaurants worden die restaurants bedoeld die:

- worden geëxploiteerd door een onderneming wiens activiteit een andere is dan de horeca-activiteit;
- slechts toegankelijk zijn voor personeelsleden van de onderneming of eventueel voor het personeel van de gelieerde onderneming evenals voor personen die door een outsourcingcontract op middellange of lange termijn tewerkgesteld zijn bij de onderneming;
- slechts toegankelijk zijn tijdens de werkuren."

Deze omschrijving dient in de ontworpen bepaling opgenomen te worden.

12. Het ontworpen artikel 21bis, § 4, bevat een delegatie aan de "Minister van Financiën of zijn gemachtigde" om "de praktische toepassingsvoorwaarden" van het artikel te bepalen.

Volgens artikel 108 van de Grondwet is het maken van de verordeningen die voor de uitvoering van de wetten nodig zijn, in beginsel zaak van de Koning. Afwijkingen van die principiële regeling, waarbij de Koning verordenende bevoegdheid delegeert aan een minister, worden slechts bestaanbaar geacht met het voornoemde grondwettelijke voorschrift voor zover de toegestane delegaties betrekking hebben op het vaststellen van uitvoeringsmaatregelen van bijkomstige of detailmatige aard.

Het toekennen van regelgevende bevoegdheid aan een ambtenaar die geen politieke verantwoordelijkheid draagt ten opzichte van een democratisch verkozen vergadering, is dan weer in principe ontoelaatbaar, omdat afbreuk wordt gedaan aan het beginsel van de eenheid van verordenende macht en aan het beginsel van de politieke verantwoordelijkheid van de ministers. Enkel wanneer het gaat om maatregelen die een beperkte en technische draagwijdte hebben, kan een dergelijke delegatie worden aanvaard.

Of het hier gaat om uitvoeringsmaatregelen van bijkomstige of detailmatige aard of zelfs maatregelen die een beperkte en technische draagwijdte hebben, kan niet worden beoordeeld. Het is immers onduidelijk wat moet worden begrepen onder "de praktische toepassingsvoorwaarden". Op een vraag daaromtrent antwoordde de gemachtigde het volgende:

"Ook al zullen een aantal praktische elementen die verduidelijking behoeven pas in overleg met de betrokken sectoren aan het licht komen, kan er bijvoorbeeld in casu al worden gedacht aan:

- de bepaling van het moment van uitreiking van het kassaticket door traiteurs wanneer de onmiddellijke aflevering praktisch onmogelijk blijkt;
- de praktische modaliteiten van de uitreiking [van] een vereenvoudigd kassaticket (bv. bij ondernemingen met verschillende foodtrucks of bij foorkramers, bij gebruik van automaten, bij uitgifte van geschenk- of cadeaubonnen, ...);
- werkwijze in geval van onvrijwillige storting van het geregistreerde kassasysteem;
- ...".

Het is derhalve raadzaam om de delegatie te beperken tot de minister bevoegd voor Financiën en om concreet vast te leggen welke bepalingen op grond van deze delegatiebepaling kunnen worden vastgesteld.

Au demeurant, il ressort du rapport au Roi qu'il y a encore une certaine flexibilité concernant l'exigence selon laquelle l'ensemble des services de restaurant ou de restauration doivent être confiés en sous-traitance. Il est ainsi prévu que pour l'application de l'exception, le fait que l'assujetti fournisse encore lui-même quelques services, tels que mettre à disposition sa propre infrastructure, prendre en charge le service à table à l'aide de son propre personnel ou de bénévoles et se charger du rangement et de la vaisselle, ne pose pas de problème. L'assujetti ne pourrait toutefois pas aider à la préparation des repas et ne pourrait pas non plus se charger de l'achat d'aliments non préparés.

La définition souple de l'exigence précitée, évoquée dans le rapport, doit également être exprimée avec suffisamment de clarté dans le texte du projet.

11. En ce qui concerne la dispense prévue pour les exploitants d'un restaurant d'entreprise (article 21bis, § 2, 3°, en projet), la question se pose de savoir s'il ne faut pas préciser que cette dispense ne s'applique que si – voire: dans la mesure où – ce restaurant n'est pas accessible aux tiers. La notion de "restaurant d'entreprise" n'est en effet pas claire.

Invité à apporter des informations complémentaires, le délégué a précisé ce qui suit:

"Met bedrijfsrestaurants worden die restaurants bedoeld die:

- worden geëxploiteerd door een onderneming wiens activiteit een andere is dan de horeca-activiteit;
- slechts toegankelijk zijn voor personeelsleden van de onderneming of eventueel voor het personeel van de gelieerde onderneming evenals voor personen die door een outsourcingcontract op middellange of lange termijn tewerkgesteld zijn bij de onderneming;
- slechts toegankelijk zijn tijdens de werkuren".

Cette définition doit être inscrite dans la disposition en projet.

12. L'article 21bis, § 4, en projet comporte une délégation au "Ministre des Finances ou son délégué" pour fixer "les conditions d'application pratiques" de l'article.

Selon l'article 108 de la Constitution, il appartient en principe au Roi de faire les règlements nécessaires pour l'exécution des lois. Des dérogations à ce principe, par lesquelles le Roi délègue son pouvoir réglementaire à un ministre, ne sont réputées se concilier avec la règle constitutionnelle précitée que pour autant que les délégations accordées se rapportent à des mesures d'exécution accessoires ou de détail.

L'attribution d'un pouvoir réglementaire à un fonctionnaire qui n'est pas politiquement responsable devant une assemblée démocratiquement élue n'est en principe pas admissible dès lors qu'elle porte atteinte au principe de l'unité du pouvoir réglementaire et à celui de la responsabilité politique des ministres. Une telle délégation ne peut être acceptée que lorsqu'il s'agit de mesures ayant une portée limitée et technique.

En l'occurrence, on ne peut pas apprécier s'il s'agit de mesures d'exécution d'ordre accessoire ou secondaire ou même de mesures qui ont une portée limitée et technique. On n'aperçoit en effet pas clairement ce qu'il y a lieu d'entendre par "les conditions d'application pratiques". Interrogé à ce sujet, le délégué a répondu ce qui suit:

"Ook al zullen een aantal praktische elementen die verduidelijking behoeven pas in overleg met de betrokken sectoren aan het licht komen, kan er bijvoorbeeld in casu al worden gedacht aan:

- de bepaling van het moment van uitreiking van het kassaticket door traiteurs wanneer de onmiddellijke aflevering praktisch onmogelijk blijkt;
- de praktische modaliteiten van de uitreiking [van] een vereenvoudigd kassaticket (bv. bij ondernemingen met verschillende foodtrucks of bij foorkramers, bij gebruik van automaten, bij uitgifte van geschenk- of cadeaubonnen, ...);
- werkwijze in geval van onvrijwillige storting van het geregistreerde kassasysteem;
- ...".

Il est dès lors indiqué de limiter la délégation au ministre qui a les Finances dans ses attributions et de déterminer concrètement quelles dispositions peuvent être fixées sur la base de cette délégation.

13. In een normatieve tekst dienen woorden zoals "moeten", "dienen te" of "het is vereist dat" waar mogelijk te worden vermeden, omdat de verplichting reeds voortvloeit uit de aard zelf van de regelgeving. Gelet op dit voorschrift dienen in het ontworpen artikel 21bis, § 1, eerste lid, de woorden "zijn gehouden (...) het kasticket uit te reiken" te worden vervangen door de woorden "reiken (...) het kasticket uit".

Artikel 2

14. In artikel 2 van het ontwerp dienen de woorden "gewijzigd bij het koninklijk besluit van 15 december 2013 en vernietigd bij de arresten van de Raad van State nr. 232.545 en nr. 232.548 van 14 oktober 2015," geschrapt te worden (om dezelfde reden als vermeld in opmerking 8).

15. Anders dan het geval is voor het ontworpen artikel 21bis, § 1, eerste lid, is in het ontworpen artikel 22, § 1, eerste lid, 2°, de uitsluiting voor het verschaffen van dranken niet opgenomen. Het is niet duidelijk waarom de twee ontworpen bepalingen van elkaar afwijken op dit punt.

Daaromtrent reageerde de gemachtigde als volgt :

"Het is inderdaad de bedoeling de exploitanten van inrichtingen die niet gehouden zijn tot het uitreiken van een kasticket door middel van een geregistreerd kassasysteem omdat zij in die inrichting een omzet realiseren die overeenkomstig het bepaalde in het ontworpen artikel 21bis, § 1 onder de drempel van 25.000 EUR ligt (3), bij voortduur te onderwerpen aan de verplichting tot het uitreiken van een 'traditionele' rekening of 'traditioneel' ontvangstbewijs. In het licht daarvan is het wenselijk dat de manier waarop de drempels worden berekend beter op elkaar wordt afgestemd. Om dit te realiseren wordt voorgesteld de bepaling aan te vullen als volgt, zodat expliciet wordt gemaakt dat de berekening van de jaaromzet voor beide voormelde gevallen op dezelfde manier moet gebeuren :

"2° het verschaffen van maaltijden en van dranken die bij die maaltijden worden verbruikt, door de exploitant van een inrichting waar maaltijden worden verbruikt, of door de traiteur die cateringdiensten verricht, wanneer de jaaromzet, exclusief btw, bedoeld in artikel 21bis, § 1, eerste lid niet meer bedraagt dan 25.000 euro".

Daarmee kan worden ingestemd.

De griffier,
G. Verberckmoes.

De voorzitter,
J. Baert.

Nota

(1) RvS 14 oktober 2015, nr. 232.545, vzw Horeca Limburg; RvS 14 oktober 2015, nr. 232.548, nv Borrelhuis.

(2) Zie artikel 2bis van het koninklijk besluit van 30 december 2009 "tot het bepalen van de definitie en de voorwaarden waaraan een geregistreerd kassasysteem in de horecasector moet voldoen".

(3) Lees : de drempel van 25.000 euro niet overschrijdt.

16 JUNI 2016. — Koninklijk besluit tot wijziging van het koninklijk besluit nr. 1 van 29 december 1992 met betrekking tot de regeling voor de voldoening van de belasting over de toegevoegde waarde wat betreft de uitreiking van een kasticket door middel van een geregistreerd kassasysteem in de horecasector (1)

FILIP, Koning der Belgen,
Aan allen die nu zijn en hierna wezen zullen, Onze Groet.

Gelet op het Wetboek van de belasting over de toegevoegde waarde, artikel 53octies, § 1, zesde lid, ingevoegd bij de wet van 28 december 1992 en vervangen bij de wet van 17 december 2012;

Gelet op het koninklijk besluit nr. 1 van 29 december 1992 met betrekking tot de regeling voor de voldoening van de belasting over de toegevoegde waarde;

Gelet op het advies van de Inspecteur van Financiën, gegeven op 8 februari 2016;

Gelet op de akkoordbevinding van de Minister van Begroting, d.d. 25 februari 2016;

Gelet op advies nr. 59.085/3 van de Raad van State, gegeven op 7 april 2016, met toepassing van artikel 84, § 1, eerste lid, 2°, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

13. Dans un texte normatif, il y a lieu d'éviter autant que possible des mots tels que "devoir", "être tenu de" ou "il est requis que", dès lors que l'obligation découle déjà de la nature même de la réglementation. Eu égard à cette prescription, on remplacera, dans l'article 21bis, § 1er, alinéa 1er, en projet, les mots "sont tenus de délivrer (...) le ticket de caisse" par les mots "délivrent (...) le ticket de caisse".

Article 2

14. Dans l'article 2 du projet, les mots "modifié par l'arrêté royal du 15 décembre 2013 et annulé par les arrêts du Conseil d'Etat n° 232.545 et n° 232.548 du 14 octobre 2015," doivent être omis (pour les mêmes motifs que ceux mentionnés dans l'observation 8).

15. Contrairement à ce qui est prévu à l'article 21bis, § 1er, alinéa 1er, en projet, l'exclusion pour la fourniture de boissons n'est pas mentionnée à l'article 22, § 1er, alinéa 1er, 2°, en projet. On n'aperçoit pas pourquoi les deux dispositions en projet s'écartent l'une de l'autre sur ce point.

A ce sujet, le délégué a déclaré ce qui suit :

"Het is inderdaad de bedoeling de exploitanten van inrichtingen die niet gehouden zijn tot het uitreiken van een kasticket door middel van een geregistreerd kassasysteem omdat zij in die inrichting een omzet realiseren die overeenkomstig het bepaalde in het ontworpen artikel 21bis, § 1 onder de drempel van 25.000 EUR ligt (3), bij voortduur te onderwerpen aan de verplichting tot het uitreiken van een 'traditionele' rekening of 'traditioneel' ontvangstbewijs. In het licht daarvan is het wenselijk dat de manier waarop de drempels worden berekend beter op elkaar wordt afgestemd. Om dit te realiseren wordt voorgesteld de bepaling aan te vullen als volgt, zodat expliciet wordt gemaakt dat de berekening van de jaaromzet voor beide voormelde gevallen op dezelfde manier moet gebeuren :

"2° het verschaffen van maaltijden en van dranken die bij die maaltijden worden verbruikt, door de exploitant van een inrichting waar maaltijden worden verbruikt, of door de traiteur die cateringdiensten verricht, wanneer de jaaromzet, exclusief btw, bedoeld in artikel 21bis, § 1, eerste lid niet meer bedraagt dan 25.000 euro".

On peut se rallier à cette proposition.

Le greffier,
G. Verberckmoes.

Le Président,
J. Baert.

Note

(1) C.E., 14 octobre 2015, n° 232.545, A.S.B.L. Horeca Limburg; C.E., 14 octobre 2015, n° 232.548, S.A. Borrelhuis.

(2) Voir l'article 2bis de l'arrêté royal du 30 décembre 2009 "fixant la définition et les conditions auxquelles doit répondre un système de caisse enregistreuse dans le secteur Horeca".

(3) Lire : n'excède pas le seuil de 25.000 euros.

16 JUIN 2016. — Arrêté royal modifiant l'arrêté royal n° 1, du 29 décembre 1992, relatif aux mesures tendant à assurer le paiement de la taxe sur la valeur ajoutée en ce qui concerne la délivrance d'un ticket de caisse au moyen d'un système de caisse enregistreuse dans le secteur horéca (1)

PHILIPPE, Roi des Belges,
A tous, présents et à venir, Salut.

Vu le Code de la taxe sur la valeur ajoutée, l'article 53octies, § 1er, alinéa 6, inséré par la loi du 28 décembre 1992 et remplacé par la loi du 17 décembre 2012;

Vu l'arrêté royal n° 1, du 29 décembre 1992, relatif aux mesures tendant à assurer le paiement de la taxe sur la valeur ajoutée;

Vu l'avis de l'Inspecteur des Finances, donné le 8 février 2016;

Vu l'accord du Ministre du Budget, donné le 25 février 2016;

Vu l'avis n° 59.085/3 du Conseil d'Etat, donné le 7 avril 2016, en application de l'article 84, § 1er, alinéa 1er, 2°, des lois sur le Conseil d'Etat, coordonnées le 12 janvier 1973;

Gelet op de impactanalyse van de regelgeving, uitgevoerd overeenkomstig de artikelen 6 en 7 van de wet van 15 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake administratieve vereenvoudiging;

Op de voordracht van de Minister van Financiën,

Hebben Wij besloten en besluiten Wij :

Artikel 1. Artikel 21bis van het koninklijk besluit nr. 1 van 29 december 1992 met betrekking tot de regeling voor de voldoening van de belasting over de toegevoegde waarde, ingevoegd bij het koninklijk besluit van 19 december 2012, wordt vervangen als volgt :

"Art. 21bis. § 1. De exploitant van een inrichting waar maaltijden worden verbruikt alsmede de traiteur die cateringdiensten verricht, zijn gehouden aan de belastingplichtige of niet-belastingplichtige klant het kasticket uit te reiken bedoeld in het koninklijk besluit van 30 december 2009 tot het bepalen van de definitie en de voorwaarden waaraan een geregistreerd kassasysteem in de horecasector moet voldoen, voor alle handelingen die zij in de uitoefening van de economische activiteit verrichten en die verband houden met het verstrekken van maaltijden en dranken, al dan niet verschaft bij de maaltijd, met inbegrip van alle verkopen van spijzen en dranken in voormelde inrichting, wanneer de jaaronzet, exclusief belasting over de toegevoegde waarde, met betrekking tot de restaurant- en cateringdiensten, met uitsluiting van de diensten die bestaan uit het verschaffen van dranken, meer bedraagt dan 25.000 euro.

Wanneer de exploitant beschikt over meerdere inrichtingen waar maaltijden worden verbruikt, worden de voorwaarden bedoeld in het eerste lid per inrichting beoordeeld.

Dit kasticket wordt uitgereikt op het tijdstip van de voltooiing van de dienst of van de levering van de goederen en bevat onder meer de in artikel 2, punt 4, van voornoemd koninklijk besluit voorziene vermeldingen.

De verplichting tot uitreiking van dit kasticket eindigt op het tijdstip waarop de belastingplichtige zijn in het eerst lid bedoelde activiteit die bestaat uit het verrichten van restaurant- en cateringdiensten, definitief stopzet.

Zijn niet gehouden tot de uitreiking aan de klant van het in het eerste lid bedoelde kasticket :

1° de belastingplichtige die aan een eindconsument restaurant- en cateringdiensten verstrekt waarbij hij voor de totaliteit van zijn activiteit als verrichter van restaurant- en cateringdiensten een beroep doet op een onderaannemer die gehouden is het kasticket uit te reiken, op voorwaarde dat de belastingplichtige op geen enkele manier tussenkomt bij de voorbereiding van de maaltijden noch bij de aankoop van niet bereide voedingsmiddelen;

2° de belastingplichtige die gemeubeld logies verschaft als bedoeld in artikel 18, § 1, tweede lid, 10°, van het Wetboek ten aanzien van het verschaffen van spijzen en dranken, voor zover deze worden opgenomen in de globale hotelrekening aan de gasten die er verblijven;

3° de belastingplichtige die een bedrijfsrestaurant uitbaat wanneer de volgende voorwaarden zijn vervuld :

a) de onderneming oefent een andere activiteit uit dan een activiteit met betrekking tot restaurant- en cateringdiensten;

b) het bedrijfsrestaurant is slechts toegankelijk voor personeelsleden van de onderneming en voor het personeel van een verbonden onderneming;

c) het bedrijfsrestaurant is slechts toegankelijk tijdens de werkuren van de onderneming.

Vu l'analyse d'impact de la réglementation réalisée conformément aux articles 6 et 7 de la loi du 15 décembre 2013 portant des dispositions diverses en matière de simplification administrative;

Sur la proposition du Ministre des Finances,

Nous avons arrêté et arrêtons :

Article 1er. L'article 21bis, de l'arrêté royal n° 1, du 29 décembre 1992, relatif aux mesures tendant à assurer le paiement de la taxe sur la valeur ajoutée, inséré par l'arrêté royal du 19 décembre 2012, est remplacé par ce qui suit :

"Art. 21bis. § 1er. L'exploitant d'un établissement où sont consommés des repas ainsi que le traiteur qui effectue des prestations de restauration sont tenus de délivrer au client, assujetti ou non-assujetti, le ticket de caisse prévu à l'arrêté royal du 30 décembre 2009 fixant la définition et les conditions auxquelles doit répondre un système de caisse enregistreuse dans le secteur horeca, pour toutes les opérations qu'ils effectuent dans l'exercice de l'activité économique et qui ont un rapport avec la fourniture de repas et de boissons, que les boissons soient fournies ou non au cours du repas, en ce compris toutes les ventes de nourriture et de boissons dans cet établissement, lorsque le chiffre d'affaires annuel, hors taxe sur la valeur ajoutée, relatif aux prestations de services de restaurant et de restauration à l'exclusion des services qui consistent en la fourniture de boissons, excède 25.000 euros.

Lorsque l'exploitant dispose de plusieurs établissements dans lesquels des repas sont consommés, les conditions visées à l'alinéa 1er sont évaluées par établissement.

Ce ticket de caisse est délivré au moment de l'achèvement du service ou de la livraison de biens et reprend entre autres les mentions prévues à l'article 2, point 4, de l'arrêté royal précité.

L'obligation de délivrer ce ticket de caisse prend fin au moment où l'assujetti cesse définitivement l'activité qui consiste en la fourniture de prestations de restaurant ou de restauration visée à l'alinéa 1er.

Ne sont pas tenus de délivrer au client le ticket de caisse visé à l'alinéa 1er :

1° l'assujetti qui fournit au consommateur final des services de restaurant ou de restauration pour lesquels il fait appel, pour la totalité de son activité de restaurant ou de restauration, à un sous-traitant qui est tenu de délivrer le ticket de caisse, à condition que l'assujetti n'intervienne en aucune façon dans la préparation des repas ou dans l'achat d'aliments non préparés;

2° l'assujetti qui fournit des logements meublés tels que visés à l'article 18, § 1er, alinéa 2, 10°, du Code, à l'égard de la fourniture de nourriture et de boissons pour autant que celle-ci soit reprise dans la note d'hôtel globale des clients qui y séjournent;

3° l'assujetti qui exploite un restaurant d'entreprise lorsque les conditions suivantes sont réunies :

a) l'activité de l'entreprise est une activité autre qu'une activité de restaurant ou de restauration;

b) le restaurant de l'entreprise n'est accessible qu'aux membres du personnel de l'entreprise et aux membres d'une entreprise liée;

c) le restaurant de l'entreprise n'est accessible que pendant les heures de travail de l'entreprise.

§ 2. Voor de belastingplichtigen die, op 1 juli 2016, een activiteit inzake restaurant- en cateringdiensten uitoefenen, komt de referentieperiode voor de berekening van het bedrag van de omzet bedoeld in paragraaf 1, eerste lid, overeen met het kalenderjaar 2015. Wanneer evenwel de belastingplichtige zijn activiteit heeft aangevangen tijdens de eerste zes maanden van het jaar 2015, komt de referentieperiode overeen met de twaalf kalendermaanden die 1 juli 2016 voorafgaan. Wanneer op deze datum de gerealiseerde omzet betrekking heeft op minder dan twaalf kalendermaanden, komt de referentieperiode overeen met dit aantal maanden en wordt het drempelbedrag van 25.000 euro verminderd naar rato van het aantal kalendermaanden dat verstreken is tussen de eerste dag van de maand die volgt op het begin van zijn activiteit en 1 juli 2016. Deze vermindering pro rata temporis is niet van toepassing in het geval van een seizoensgebonden onderneming of een onderneming waarvan de activiteit op een onregelmatige wijze wordt uitgeoefend.

De belastingplichtige die zijn economische activiteit aanvangt na 1 juli 2016 is gehouden te verklaren, onder controle van de administratie die belast is met de belasting over de toegevoegde waarde, dat naar alle waarschijnlijkheid het bedrag van zijn omzet bedoeld in paragraaf 1, eerste lid, 25.000 euro zal overschrijden. Indien de belastingplichtige van oordeel is dat zijn jaaromzet dit bedrag zal overschrijden, is hij gehouden zich te laten registreren bij de dienst aangewezen door de Minister van Financiën overeenkomstig artikel 2bis van het voormeld koninklijk besluit van 30 december 2009, uiterlijk bij het verstrijken van de tweede maand die volgt op de datum van aanvang van zijn activiteit.

De belastingplichtige bedoeld in het tweede lid moet het kasticket bedoeld in paragraaf 1, eerste lid, uitreiken uiterlijk op het einde van de maand die volgt op de periode waarin hij gehouden is zich te laten registreren.

§ 3. Wanneer na 1 juli 2016 de belastingplichtige bij de indiening van de periodieke btw-aangifte, vaststelt dat de omzet bedoeld in paragraaf 1, eerste lid, gerealiseerd tijdens het lopende kalenderjaar 25.000 euro overschrijdt, is hij gehouden zich bij de voornoemde dienst te laten registreren, uiterlijk bij het verstrijken van de tweede maand die volgt op het betreffende btw-aangiftetijdvak.

De belastingplichtige bedoeld in het eerste lid moet het kasticket bedoeld in paragraaf 1, eerste lid, uitreiken uiterlijk op het einde van de maand die volgt op de periode waarin hij gehouden is zich te laten registreren.

§ 4. De belastingplichtige die zich heeft laten registreren bij de in paragraaf 2, tweede lid, bedoelde dienst en die nog niet beschikt over een geregistreerd kassasysteem dat hem toelaat het bovenbedoeld kasticket uit te reiken, is gehouden tijdens deze periode de rekening of het ontvangstbewijs uit te reiken bedoeld in artikel 22, § 1, eerste lid, 2°.

De belastingplichtige gehouden tot de uitreiking van het kasticket door middel van het hiervoor bedoeld kassasysteem moet in ieder geval, op de plaats waar het geregistreerd kassasysteem is geïnstalleerd, in het bezit zijn van een voorraad rekeningen of ontvangstbewijzen.

Ingeval de werking van het geregistreerd kassasysteem om welke reden ook is verstoord, is de belastingplichtige gehouden een rekening of een ontvangstbewijs uit te reiken.

§ 5. De Minister van Financiën bepaalt de praktische toepassingsvoorwaarden van dit artikel. Hij bepaalt onder meer de toe te passen regels in geval van onvrijwillige storing van het geregistreerde kassasysteem."

Art. 2. In artikel 22, § 1, eerste lid, van hetzelfde besluit, wordt de bepaling onder 2°, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 december 2012, vervangen als volgt :

"2° het verschaffen van maaltijden en van dranken die bij die maaltijden worden verbruikt, door de exploitant van een inrichting waar maaltijden worden verbruikt of door de traiteur die cateringdiensten verricht wanneer de voorwaarden bedoeld in artikel 21bis, § 1, eerste lid, niet zijn vervuld;"

§ 2. Pour les assujettis qui, à la date du 1er juillet 2016, exercent une activité de restaurant ou de restauration, la période de référence pour le calcul du montant du chiffre d'affaires visé au paragraphe 1er, alinéa 1er, correspond à l'année calendrier 2015. Toutefois, lorsque l'assujetti a commencé son activité au cours des six premiers mois de l'année 2015, la période de référence correspond aux douze mois calendrier qui précèdent le 1er juillet 2016. Lorsqu'à cette date, le chiffre d'affaires réalisé concerne un nombre de mois inférieur à douze mois calendrier, la période de référence correspond à ce nombre de mois, et le montant du seuil de 25.000 euros est réduit au prorata du nombre de mois calendrier écoulés entre le premier jour du mois qui suit le commencement de son activité et le 1er juillet 2016. Cette réduction prorata temporis ne s'applique pas dans le cas d'une entreprise saisonnière ou d'une entreprise dont l'activité est exercée de manière intermittente.

L'assujetti qui commence son activité économique après le 1er juillet 2016, est tenu de déclarer sous le contrôle de l'administration en charge de la taxe sur la valeur ajoutée, que selon toute probabilité, le montant de son chiffre d'affaires visé au paragraphe 1er, alinéa 1er, n'excèdera pas 25.000 euros. Si l'assujetti estime que son chiffre d'affaires annuel dépassera ce montant, il est tenu de se faire enregistrer auprès du service indiqué par le Ministre des Finances conformément à l'article 2bis, de l'arrêté royal du 30 décembre 2009 précité, au plus tard à l'expiration du deuxième mois qui suit la date du commencement de son activité.

L'assujetti visé à l'alinéa 2 est tenu de délivrer le ticket de caisse prévu au paragraphe 1er, alinéa 1er, au plus tard à la fin du mois qui suit la période au cours de laquelle il est tenu de se faire enregistrer.

§ 3. Lorsque, après le 1er juillet 2016, l'assujetti constate lors du dépôt de la déclaration périodique à la T.V.A. que le chiffre d'affaires visé au paragraphe 1er, alinéa 1er, réalisé pendant l'année civile en cours dépasse 25.000 ^{euro}s, il est tenu de se faire enregistrer auprès du service précité au plus tard à l'expiration du deuxième mois qui suit la période de déclaration à la T.V.A. concernée.

L'assujetti visé à l'alinéa 1er est tenu de délivrer le ticket de caisse prévu au paragraphe 1er, alinéa 1er, au plus tard à la fin du mois qui suit la période au cours de laquelle il est tenu de se faire enregistrer.

§ 4. L'assujetti qui s'est fait enregistrer auprès du service visé au paragraphe 2, alinéa 2, et qui ne dispose pas encore d'un système de caisse enregistreuse lui permettant de délivrer le ticket de caisse susvisé, est tenu de délivrer au cours de cette période la note ou le reçu visés à l'article 22, § 1er, alinéa 1er, 2°.

L'assujetti tenu de délivrer le ticket de caisse au moyen du système de caisse enregistreuse susvisé doit, en tout état de cause, détenir une provision de notes ou de reçus à l'endroit où le système de caisse enregistreuse est installé.

En cas de dysfonctionnement, pour quelle que raison que ce soit, du système de caisse enregistreuse, l'assujetti est tenu de délivrer une note ou un reçu.

§ 5. Le Ministre des Finances fixe les conditions d'application pratiques du présent article. Il détermine notamment les règles à appliquer en cas de dysfonctionnement involontaire du système de caisse enregistreuse."

Art. 2. Dans l'article 22, § 1er, alinéa 1er, du même arrêté, le 2°, remplacé par l'arrêté royal du 19 décembre 2012, est remplacé par ce qui suit :

"2° la fourniture de repas et de boissons consommées à l'occasion de ces repas par l'exploitant d'un établissement où sont consommés des repas ou par le traiteur qui effectue des prestations de restauration lorsque les conditions visées à l'article 21bis, § 1er, alinéa 1er, ne sont pas remplies;"

Art. 3. Dit besluit treedt in werking op 1 juli 2016.

Art. 4. De minister bevoegd voor Financiën is belast met de uitvoering van dit besluit.

Gegeven te Brussel, 16 juni 2016.

FILIP

Van Koningswege :
De Minister van Financiën,
J. VAN OVERTVELDT

Nota

(1) Verwijzingen naar het *Belgisch Staatsblad* :
Wet van 3 juli 1969, *Belgisch Staatsblad* van 17 juli 1969.
Wet van 28 december 1992, *Belgisch Staatsblad* van 31 december 1992, 1ste editie.
Wet van 17 december 2012, *Belgisch Staatsblad* van 21 december 2012, 2e editie.
Wet van 15 december 2013, *Belgisch Staatsblad* van 31 december 2013, 1ste editie.
Koninklijk besluit nr. 1 van 29 december 1992, *Belgisch Staatsblad* van 31 december 1992, 4e editie.
Koninklijk besluit van 30 december 2009, *Belgisch Staatsblad* van 31 december 2009, 3e editie.
Koninklijk besluit van 19 december 2012, *Belgisch Staatsblad* van 31 december 2012, 1ste editie.
Gecoördineerde wetten op de Raad van State, koninklijk besluit van 12 januari 1973, *Belgisch Staatsblad* van 21 maart 1973.

Art. 3. Le présent projet entre en vigueur le 1er juillet 2016.

Art. 4. Le ministre qui a les Finances dans ses attributions est chargé de l'exécution du présent arrêté.

Donné à Bruxelles, le 16 juin 2016.

PHILIPPE

Par le Roi :
Le Ministre des Finances,
J. VAN OVERTVELDT

Note

(1) Références au *Moniteur belge* :
Loi du 3 juillet 1969, *Moniteur belge* du 17 juillet 1969.
Loi du 28 décembre 1992, *Moniteur belge* du 31 décembre 1992, 1re édition.
Loi du 17 décembre 2012, *Moniteur belge* du 21 décembre 2012, 2e édition.
Loi du 15 décembre 2013, *Moniteur belge* du 31 décembre 2013, 1re édition.
Arrêté royal n° 1 du 29 décembre 1992, *Moniteur belge* du 31 décembre 1992, 4e édition.
Arrêté royal du 30 décembre 2009, *Moniteur belge* du 31 décembre 2009, 3e édition.
Arrêté royal du 19 décembre 2012, *Moniteur belge* du 31 décembre 2012, 1re édition.
Lois coordonnées sur le Conseil d'Etat, arrêté royal du 12 janvier 1973, *Moniteur belge* du 21 mars 1973.

**FEDERALE OVERHEIDSDIENST SOCIALE ZEKERHEID
EN FEDERALE OVERHEIDSDIENST WERKGELEGENHEID,
ARBEID EN SOCIAAL OVERLEG**

[2016/203282]

6 JUNI 2016. — Koninklijk besluit tot vaststelling voor het jaar 2016 van de verhoging van het bedrag van de alternatieve financiering met de kost van de toeslag van 5 % van de uitkering voor tijdelijke werkloosheid, bedoeld in artikel 114, § 6, van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering

FILIP, Koning der Belgen,
Aan allen die nu zijn en hierna wezen zullen, Onze Groet.

Gelet op de programmawet van 2 januari 2001, artikel 66, § 1, achtste lid, ingevoegd bij de wet van 22 december 2003, en 66, § 2, 9°, ingevoegd bij de wet van 22 december 2003 en gewijzigd bij de wet van 27 december 2004;

Gelet op het advies van de Inspecteur-Generaal van Financiën, gegeven op 4 maart 2016;

Gelet op het advies van het Beheerscomité van de sociale zekerheid gegeven op 4 maart 2016;

Gelet op de akkoordbevinding van de Minister van Begroting d.d. 25 april 2016;

Op de voordracht van de Minister van Sociale Zaken en de Minister van Werk,

Hebben Wij besloten en besluiten Wij :

Artikel 1. Het bedrag, bedoeld in artikel 66, § 1, achtste lid, van de programmawet van 2 januari 2001, van de verhoging van de alternatieve financiering met de kost van de toeslag van 5 % van de uitkering voor tijdelijke werkloosheid, bedoeld in artikel 114, § 6, van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering, wordt voor het jaar 2016 vastgesteld op 31.481 duizend euro.

Het bedrag, vermeld in het eerste lid, is samengesteld uit het bedrag voor het jaar 2016, namelijk 37.195 duizend euro, verminderd met de afrekening voor het jaar 2015, namelijk 5.714 duizend euro.

**SERVICE PUBLIC FEDERAL SECURITE SOCIALE ET SERVICE
PUBLIC FEDERAL EMPLOI, TRAVAIL ET CONCERTATION
SOCIALE**

[2016/203282]

6 JUIN 2016. — Arrêté royal fixant pour l'année 2016 le montant de la majoration du financement alternatif du coût du complément de 5 % de l'allocation de chômage temporaire visé à l'article 114, § 6, de l'arrêté royal du 25 novembre 1991 portant réglementation du chômage

PHILIPPE, Roi des Belges,
A tous, présents et à venir, Salut.

Vu la loi-programme du 2 janvier 2001, l'article 66, § 1er, alinéa 8, inséré par la loi du 22 décembre 2003, et l'article 66, § 2, 9°, inséré par la loi du 22 décembre 2003 et modifié par la loi du 27 décembre 2004;

Vu l'avis de l'Inspecteur général des Finances, donné le 4 mars 2016;

Vu l'avis du Comité de gestion de la sécurité sociale, donné le 4 mars 2016;

Vu l'accord du Ministre du Budget, donné le 25 avril 2016;

Sur la proposition de la Ministre des Affaires sociales et du Ministre de l'Emploi,

Nous avons arrêté et arrêtons :

Article 1er. Le montant, visé à l'article 66, § 1er, alinéa 8, de la loi-programme du 2 janvier 2001, de la majoration du financement alternatif du coût du complément de 5 % de l'allocation de chômage temporaire visé à l'article 114, § 6, de l'arrêté royal du 25 novembre 1991 portant réglementation du chômage, est fixé pour l'année 2016 à 31.481 milliers d'euros.

Le montant, mentionné dans le premier alinéa, est composé du montant pour l'année 2016, à savoir 37.195 milliers d'euros, diminué du montant de la clôture de l'année 2015, à savoir 5.714 milliers d'euros.